

El festival «Al Ras» madura i creix amb una segona edició de poesia i arts visuals enmig de la natura

Artistes de disciplines diverses, com ara el poeta Enric Casasses o membres de la companyia Tràfec Teatre escampen versos, moviments, quadres, escultures i fotografies entre els pins del Baix Berguedà

Festival Al Ras | Marta Casadesús

A mode d'escenari perfectament engalanat, l'olor de timó que cobreix el terra del Serrat dels Reis s'alça al trepitjar els matolls i perfuma l'aire que envaeix l'espai, com si també tingués alguna cosa a dir-hi, com una intervenció olfactiva més. Perquè l'art i la natura es fusionen "Al Ras", un festival atípic tant per la seva localització com per l'atreu contingut que proposa, i que el passat dissabte va celebrar la seva segona edició.

El lloc de trobada era La Font del Balç. El destí, desconegut, però amb un objectiu clar per part dels impulsors del projecte, Gerard Vilardaga i Iris Hinojosa: donar veu a artistes i al territori, i fer-ho de la mà, és a dir, escollint un paratge natural que serveixi com a escenari de les diverses propostes. Un cop a la Font es revela l'indret triat enguany i la comitiva s'hi apropa tot passejant. Alguns dels assistents comenten la idoneïtat de l'espai mentre tothom arriba, confirmant la necessitat de donar a conèixer zones que, per properes a casa nostra, no ens criden l'atenció i ens passen per alt si no ens hi porten. Allà també ens hi espera una modesta taula destinada a calmar-nos la set i la gana i, per tant, fer més amable l'estona.

L'art de la gastronomia al Festival Al Ras Foto: Marta Casadesús

Ens anem situant entre la vegetació baixa, prenent vistes, fins que l'acció comença. Els menuts s'empaiten i alguns gossos fan el tafaner entre el públic. La sensació de llibertat regna en l'espai, on sembla fàcil expressar-se. I així ho fa cadascú, emprant la forma que li és més còmode per explicar-nos coses. Comença l'Iris Hinojosa i el seu Soliloqui, amb moviments que abracen la terra i un gran pi pinyer, al centre del planell. Segueixen els poetes Ariadna Torres, Vicenç Zumajo i Enric Casasses, que entrellacen versos concordant temàtiques. En Txema Rico ens ensenya la seva tinta integrada al paisatge, la Yelena Cvejic ens explica els orígens de La Internacional tot creant una estrella unint arbres amb una llarga cinta vermella, i l'Aldo Cardoso ens parla de la pèrdua de connexió entre l'home i la natura i en com les seves escultures intenten posar-hi remei. Periko Raspa ens parla de la mort, sempre present, mentre que Diego Tampanelli executa un Paisatge que divaga sobre l'art i la natura. El treball fotogràfic de Javier Salas s'exposa a la soca d'un pi, a uns metres més enllà del RIT(O) de Montse Grifoll i Carlos Carbajo, una execució quasi tribal de moviments i sons rítmics que emanen entre grapats de terra.

Un dels monuments del Festival Al Ras Foto: Marta Casadesús

Els últims rajos de sol se'n van a l'hora que les propostes s'esgoten, la gent s'acomiada i l'espai queda gairebé intacte després de l'anar i venir. El públic, moderat en nombre però creixent respecte l'edició passada, és atent tant pel què fa als artistes com pel què a l'entorn refereix. I als organitzadors els queda un bon regust de boca i ganes de créixer. D'entrada, l'atreviment és gran tenint en compte que la paraula 'festival' no abunda a l'agenda berguedana. I els resultats, satisfactoris, amb pocs recursos i molta empenta. El conjunt garanteix una vetllada alternativa i agradable, amb alguns elements (com ara l'emplaçament) que poden ajudar el festival a diferenciar-se. De moment és petit, però estaria bé que entre tots sabéssim donar-li allò que li cal per, mica en mica, fer-se més gran.

Una de les actuacions al Festival Al Ras Foto: Marta Casadesús

Una de les actuacions al Festival Al Ras Foto: Marta Casadesús